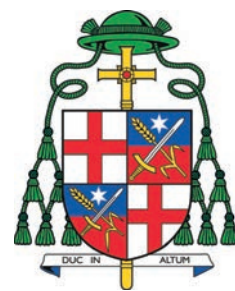


Mons. Pavel Posád oslavil 20. výročí biskupského svěcení

Ve středu 28. února 2024 uplynulo 20 let od chvíle, kdy v litoměřické katedrále sv. Štěpána přijal z rukou kardinála Vlka biskupské svěcení Mons. Mgr. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický. Při té příležitosti jsme mu položili tři otázky.



Otče biskupe, jak jste prožil uplynulých 20 let?

Když jsem byl vysvěcen, bylo mi tehdy 50 roků. Můj předchůdce biskup Josef Koukl žertoval: „to máš na 25 let, to je horší jak doživotí.“

Ale 20 let uteklo jako voda a jen těžko mohu vypočítat, co vše se za tu dobu odehrálo. Prvních necelých 5 let jsem byl biskupem litoměřickým. V Litoměřicích jsem studoval bohosloví, znal jsem město, ale diecézi moc ne – osobně jsem neznal téměř žádné kněze. V Litoměřicích se mi velice líbilo, navzdory určitým potížím, které si myslím jsou známy. Po krátkém zdravotním zaváhání jsem se vrhl do práce. Za svou prioritu jsem považoval poznat všechny kněze, proto jsem je často navštěvoval nejenom při biskupských povinnostech.

Například v roce 2007 jsem navštívil 48 vikariátních konferencí. Ty se nekonají o prázdninách a ani v měsíci, kdy se slaví Velikonoce. Tam jsem si uvědomoval náročnost jejich situace v misijních podmínkách a s nadsázkou jsem jim často říkával, že je skvělé být litoměřickým biskupem, ale že bych nechtěl být ani jeden den v této diecézi knězem. Samozřejmě, že rozuměli mé řeči. Proto jsem se snažil nejenom je chápat, ale také jim situaci ulehčovat.

Podobně se odvíjel můj život v českobudějovické diecézi. Zde jsem už 16 let. Navštívil jsem mnoho míst, některá i opakovaně. Téměř celou diecézi jsem na pokyn biskupa Vlastimila vizitoval, ale je stále co poznávat, protože situace se v našich farnostech rychle mění.



Foto: Marie Košíňová

Životopis Mons. Pavla Posáda

Biskupské heslo: *Duc in altum* (Zaješ na hlubinu (Lk 5,4)).
Narodil se 28. června 1953 v Budkově, okr. Třebíč. Pokřtěn byl v kostele sv. Martina v Budkově 1. července téhož roku. Pochází ze sedmi sourozenců, nejstarší bratr zemřel ve věku dvou let. Rodiče pracovali v zemědělství. Po ukončení základní školy v Budkově pokračoval ve studiu na gymnáziu v Moravských Budějovicích. Po maturitě v roce 1972 studoval na Cyrilotodějské bohoslovecké fakultě v Praze se sídlem v Litoměřicích. Absolutorium obdržel v roce 1977 a 26. června 1977 byl v Brně vysvěcen na kněze pro brněnskou diecézi biskupem Josefem Vranou. Kněžskou službu vykonával po tři roky jako kaplan nejdříve v Pozořicích, potom v Brně – Židenicích a v Lomnici u Tišnova. Od roku 1980 působil jako farář v Ratíškovicích. Po dvou letech byl na žádost tehdejší státní správy přeložen do pohraniční farnosti Drnholec. V roce 1989 byl

ustanoven duchovním správcem v Třešti. Po pádu komunistické totality se stal farářem u sv. Tomáše v Brně. Po třech letech byl jmenován spirituálem olomouckého Arcibiskupského kněžského semináře.

Diecézním biskupem v Litoměřicích byl jmenován 24. prosince 2003. Biskupské svěcení přijal v litoměřické katedrále sv. Štěpána 28. února 2004 z rukou kardinála Vlka. Papež Benedikt XVI. jej jmenoval 26. ledna 2008 světícím biskupem českobudějovické diecéze a udělil mu titulární stolec ve Ptuji (Slovinsko). Intronizován byl 8. března 2008.

3. února 2012 byl Mons. Pavel Posád zvolen novým proboštem Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích a do této funkce byl slavnostně instalován v neděli 19. února 2012 v klášterním kostele Panny Marie. V současné době je také delegátem pro mládež při ČBK, členem Rady pro charitu při ČBK, prezidentem Charity ČR a členem Komise pro kněžství při ČBK.

Co bylo za tu dobu pro Vás nejdůležitější?

Myslím, že u jsem částečně odpověděl. Byl to vždy pro mě kontakt s kněžími a věřícími, ale i s nevěřícími. Mimo jiné jsem se během této doby třikrát zúčastnil návštěvy v Římě u papeže, tzv. *Ad limina*, což je povinností každého biskupa jedenkrát za cca pět let na pozvání Sv. Otce. Často potkávám na svých cestách věřící, kteří říkají: „*mě jste křtil, nebo biřmoval, nebo oddával ...!*“ Velice mě těší práce s mládeží a jsem už delší dobu delegátem pro mládež při ČBK. Neméně mám radost z práce v Charitě – jsem členem Rady pro charitu při ČBK a prezidentem CHČR. Jako mnohaletý spirituál v Kněžském semináři v Olomouci pokračuji v této práci v Komisi pro kněžství při ČBK.

Co pro Vás biskupské svěcení znamená?

Především je to obrovský Boží dar a zároveň pozvání k větší službě. Od raného mládí jsem toužil být knězem a také jsem se cítil povolán. Ve 24 letech jsem byl vysvěcen na kněze. Ani ve snu mě nikdy nenapadlo, že bych mohl být biskupem. Když jsem ještě byl bohoslovcem, zdědil jsem zvláštním řízením po zemřelému panu kardinálovi Štěpánu Trochtovi albu a další liturgické věci. Ale naprosto jsem tehdy ani netušil, že po něm jednou zdědím celou diecézi se vším všudy. Proto, jak už jsem naznačil, jsem byl velice překvapen. Ale čím dál více děkuji Bohu za toto povolání a možnost sloužit mu tímto způsobem.

Ptal se Petr Samec

Popeleční středa v katedrále sv. Mikuláše

„Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš.“ (Srov. Genesis 3,19)

Popeleční středa je dnem, kterým začíná doba postní – čas, kdy se připravujeme na slavení Velikonoc. Název Popeleční středy je odvozen od obřadu, při kterém kněží v katolických chrámech na celém světě označují věřící popelem, připraveným

z ratolestí požehnaných na Květnou neděli v loňském roce. V českobudějovické katedrále sv. Mikuláše se 14. února 2024 konaly dvě mše svaté s udělováním popelce. Ráno od 8:00 celebrou obřad s velmi hojnou účastí Mons. Pavel Posád, svěřící biskup českobudějovický.

V podvečer od 17:00 katedrálu opět zaplnili věřící, aby přijali popelec z rukou Mons. Vlastimila Kročila, sídelního biskupa českobudějovického. Ten v úvodu své promluvy vyzval věřící, aby postní dobu neprožívali s nějakým strachem:

„... Nebojme se vstoupit do této doby a podívat se na sebe, na svůj život. Nevadí, že tam najdeme něco, co se nám nebude líbit, něco, co bychom chtěli změnit. Je důležité, abychom se na svůj život podívali v pravdě. Tady se nejedná o to, někomu něco dokazovat, něco navenek předvádět. Jde o vnitřní postoj, jde o to být blíž sám sobě, blíž Bohu a druhým lidem. Jde tedy v první řadě o vnitřní změnu, ta je na prvním místě.“

Z další části promluvy jsme vybrali několik důležitých pasáží: „*Mnohdy totiž si lidé říkají: „Bůh je nám daleko.“ Ono je to přesně naopak: my jsme se vzdálili, On je nám stále na blízku. Někdy lidé říkají: „Bůh na nás zapomněl.“ Ne, my jsme zapomněli na Něho. My říkáme: „Bůh se hněvá.“ Ne – jsme to my, kdo se hněvá jeden na druhého, jsme to my, kdo se nechce usmířit.“*

...

„Dnešní označení popelem nám má připomenout, že jestliže se zřekneme Boha, který je život, Boha, který je dárce života, tak náš život skončí zmarem a nezůstane nám z něho vůbec nic. Je důležité si uvědomit, že ten popel je z ratolestí, které byly posvěceny loni na Květnou neděli. Tyto ratolesti byly kdysi živé a krásné, ale teď je z nich popel. Je to obraz toho, jak by to mohlo skončit v našem životě, jestliže se pustíme Boha, jestliže ho odložíme, jestliže na něho zapomeneme.“

Petr Samec

